

Şecere-i Risaletin son meyvesi

Bir dâvâyı öldürmenin türlü yolları vardır. Bunlardan en mühimi de o dâvâyı getirenleri yok saymak, unutturmak; Kur'an bize yeter deyip, Resûlullah'a (asm) herhangi bir memur veya hadislere mevzû deyip soğuk bakmak gibi.

"Levlâke levlâke lemâ halâktül eflâk" hadis-i kudsîsini aklına sığdırmayıp yok sayan bazı -sözde- âlimler, güya "bir tek insan için kâinat mı yaratılır" diyerek tersten okumayı tercih etmişlerdir.

Oysa şunu anlasalardı ki, O, (asm) kâinatın hem nuru hem çekirdeğidir.

Bir emrin mahiyeti onu getirenin keyfiyetine bağlıdır. Bir padişah yaverini milletin içinde en mümtaz şahsiyetlerinden seçer ki, ta milletin gönlünde ma'kes bulsun. O zaman denilebilir ki:

"Demek o nur olmazsa kâinat da, insan da hattâ herşey dahi hiçe iner. Evet elbette böyle bed'î bir kâinatta, böyle bir zât lâzımdır. Yoksa kâinat ve eflâk olmamalıdır."

Burdan hareketle; o Nur'un varisleri de o ahlâka benzeyen ümmetin en şereflieleridir. Hz. Ali (ra) Şâh-ı Nakşibend (ks), Şâh-ı Geylanî (ks) Mevlânâ (ks) gibi zât-ı âlişan hep bu nevidendir. Bu zatları yok saymak hilye-yi nebeviyeyi de beraberinde götürmez mi?

Bu İslâm kahramanlarına Selefilik adı altında tezyifkârane hücum etmek, bilvesile dinin asliyetine de hâlel getirir, getirmiştir.

HATEMÜ'L-EVLİYA

Bediüzzaman'a gelince:

Düşmanın azâmeti nisbeti, komutanın da o derece azâmetini iktiza eder.

Madem; “Hz. Âdem’den kıyamete kadar Deccal hadisesinden daha büyük bir fitne yoktur” denilmiş. Öyle ise:

“Cenâb-ı Hak kemal-i rahmetinden, şariat-ı İslâmiyenin ebediyetine bir eser-i himayet olarak, herbir fesad-ı ümmet zamanında bir muslih veya bir müceddid veya bir halife-i zîşan veya bir kutb-u a’zam veya bir mürşid-i ekmel veyahut bir nevi Mehdi hükmünde mübarek zâtları göndermiş; fesadı izale edip, milleti ıslah etmiş; din-i Ahmedî’yi (asm) muhafaza etmiş. Madem âdeti öyle cereyan ediyor, ahirzamanın en büyük fesadı zamanında; elbette en büyük bir müçtehid, hem en büyük bir müceddid, hem hâkim, hem mehdi, hem mürşid, hem kutb-u a’zam olarak bir zât-ı nuranîyi gönderecek ve o zât da Ehl-i Beyt-i Nebevîden olacaktır.”

Yani birilerinin dediği gibi Said Nursî’yi Peygamberden üstün tutmak değil, belki Kur’ân’ın hak kelâm olduğunu, Habib-i Ekrem’in (asm) ve getirdiği dinin bid’alar ve helâketler asrında fen ve felsefenin efkâr-ı bâtılasından uzak olduğunu âleme ilân için, Hz. Ali’nin dediği gibi; “kütben tafaddalat” hâsiyetinde bir tefsire ihtiyaç ve o müfessirin de eşi asla mesbuk olması gerekmez mi?

SÖZLER BENİM DEĞİL, KUR’ÂN’INDIR

“O da bir insandır hata yapar” dediğinizde, o zaman getirdiği Kur’ânî hakikatların da (haşa) kusurlu olduğunu (bilmana) imâ etmek olmaz mı?

Evet, her insan hata yapar, bu gayet insanîdir. Ancak kusuru esere tevdi etmek manasındaki “hata yapabilir” demek, tam bir cerbezendir. Halbuki ki Üstad-ı muhterem:

“Sözler hakkında tevazu suretinde demiyorum; belki bir hakikatı beyan etmek için derim ki: Sözler’deki hakaik ve kemalât, benim değil Kur’ân’ındır ve Kur’ân’dan tereşsuh etmiştir” serâpa ısrarla; ihlâs, tevazû, mahviyet ve terk-i enâniyet denilirken hâlâ olmayanı yakıştırmak hangi niyetin göstergesidir?

Zındıkanın o davayı yok etmek için müddeiyi küçültmesini anlarız, peki safdil Müslümana veya dostlara ne oluyor ki, aynı sözlerle gelirler. Dikte edildiğinin farkına varılmaması da ayrı bir sadâkatsizlik.

Nurları söndüremediler; cemaatleri böldüler, makamlar verdiler, korkuttular, olmadı. Peki ne yapalım: “Tamam yapın dersinizi, gidin gelin. Devletlûleri Said Nursî’den rahatsız, medâr-ı bahs etmeseniz olmaz mı, Bediüzzaman’ı ve Deccal’ı konuşmakla elinize ne geçiyor? Bazıları bu yüzden derse gelmiyor” diye tam bir fitne yayarak küfrün istediği mecralara çekiliyor.

Gerekçe ne olursa olsun hiçbir dâvâ asliyetini kaybetmemeli. Kemiyet keyfiyete tercih edilmemeli. Cemaatimiz çok olsun diye, birileri istediği için bu dâvânın hâmil-i zîsaadeti (21 defa zehirlemeler ve 28 sene işkenceler) unutulmamalı ve unutturulamaz.

Velhasıl, kim ne derse desin:

“O zât hizmet-i imaniye noktasında risaletin bir mir’at-ı mücellası ve şecere-i risaletin bir son meyve-i münevveridir.”

Ömer Faruk ÖZAYDIN